

אבא

נגד

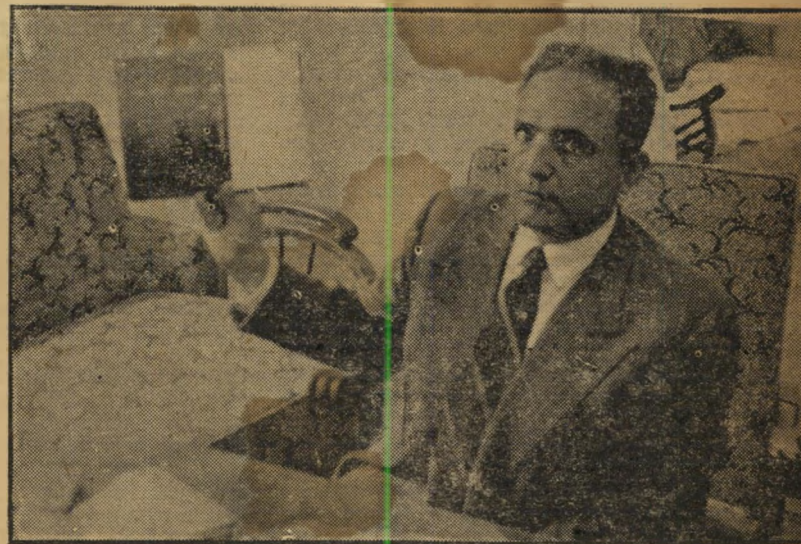
לנין

נ ופעיה של מונית-השרות התלאבית נדהמו אל תוך מכונתם זינקה נערה שחורת-שיער, שחומה וצנומה, שנראתה המומה ונפחדת. כשהתישבה נשמע צלצול מתכתי. אחד הנוסעים הציץ לרגליה של הנוסעת המזורה ופער את פיו מתמהון. קרסוליה היו צמודים זה לזה וקשורים בשרשרת ברזל, סגורה במנעול. "אפשר לעזור?" החל שואל את הנערה. בטרם הספיק לגמור את דבריו, פנתה זו אל הנגה, ביקשה להורידה. כעבור דקות עמדה עדינה טובי בת ה-18 בפתח ביתה של חברתה הטובה רות איילון. "תראי מה הוא עשה לי הפעם, יותר אני לא חוזרת אליו." החברה לא היתה צריכה להרבות בשאלות. כמו כל יתר חבריה וחברותיה של עדינה, ידעה כי ביום מן הימים תקרה התפוצצות בביתה של משפחת טובי. רות מיהרה החוצה לא מתקן האופניים הסמוך, כדי להביאו עם כלים להתרת הכבלים. עדינה לא היתה מודאגת. כי מאחורי הב' חורה הצעירה עמדה מפלגה שלמה. מדר

ועברתי לתלאביב. חברות שידעו על דעתי הומינו אותי לבוא לוועידה השביעית של המפלגה שהתקיימה אז. הלכתי ונכבשתי." המפלגה הכירה מהר מאד בכשרונותיה של הצעירה הזריזה והתקיפה, הפכה אותה למדריכה בארגון ידני עמל. בתקופה הראשונה לא ידעו ההורים מאומה על הפעילות החדשה של בתם. עדינה לא טרחה לספר להם, אחרי שראתה באיזו חמת-זעם קרע אביה את הגליונות הראשונים של יומון ה"מפלגה קול העם, שקיבלה הביתה.

שלמה טובי הצליח בכל זאת לגלות מה עושה עדינה בתו בשעות שאחרי לימודיה בסמינר למורות. הוא עקב אחריה, קרא את הספרים שהביאה הביתה ואת המכתבים שקיבלה. יום אחד הודיע: "עדינה, את יודעת שאנחנו נותנים לך כל מה שאת רוצה: ספרים, אנציקלופדיות, שיעורי גינה וכסף. כיס. אבל אם לא תפסיקי את העניינים האלה לא אשלם בשבילך אפילו את שכר-הלימוד!"

האזהרה לא עזרה. טובי ראה בדאגה גוברת כיצד מתמסרת בתו יותר ויותר למפלגה. לפעם, בשבועה מפעולה לילית, הביט לה כי אם תתמיד בעקשנותה לא יירע מלגזור את שיער ראשה, כדי שתתבייש להופיע ברחוב ובתנועה. התשובה היחידה שקיבל טובי מביתו היתה מרכסיסטית-דיאלקטית: "אני מוכנה להתחנך איתך. אם תוכיח לי שעמדתי לשלילת התנועה צודקת, אעזוב." טובי האב לא ידע את כללי המשחק. "אני לא מתחנך עם קומוניסטים" צעק על בתו. במשך כמה חודשים אף הפסיק לשלם את שכר-הלימוד, אולם חזר בו לבסוף. כאן התערב גורם משפחתי, שעד אז לא הגיב על מעשיה של עדינה. היה זה האח נחום בן ה-23, בוגר האוניברסיטה העברית המתכוון לצאת להשתלמות בלונדון. הוא

האב שלמה טובי, שניסה בכל הדרכים להניא את בתו מלהיות חברה בבנק"י. הוא מחזיק בידו ספר בשם ה"חניך הקומוניסטי" טוען כי אחד ממורי בית-ספרה של בתו הוא שמעון אותה למפלגה. מאחוריו נראה חזון הדלת, אותו שברה עדינה בבריחתה.

כיה בארגון הנוער הקומוניסטי, חברה ב"ארגון ותניית בארגון ידני עמל — כולם עודדו אותה לעזוב את הבית שבו לא הבינו אותה ואת רעיונותיה.

★ ★ ★ תשובה דיאלקטית

ק שה היה לדרוש מאביה של עדינה, שלמה טובי (44), להשלים עם רעיונות בתו. כי טובי האב, שעלה לפני שנים רבות מעדן, הינו עובד ותיק בחברת החשמל, חבר ותיק במפא"י וגם חזן בבית-כנסת גדול בתלאביב. הרעיונות והדרך שבהם הח' ליטו בתו ללכת, עמדו בניגוד להשקפות האב. טובי לא התלהב גם כשהודיעה לו עדינה, בסיימה את בית-הספר היסודי גאולה, שהיא מצטרפת להשומר הצעיר. אולם הוא לא התנגד. "השומר הצעיר זה בכל זאת עוד לא שונאי ישראל", קבע אז ועדינה עברה לבית-הספר החקלאי עיינות ליד ראשון-לציון. שם בא המפנה. סיפרה על כך השבוע עדינה עצמה: "זה התחיל בזמן מיבצע סיני. בזמן המבצע נוכחתי לדעת כי מפנים הח' ליפה פתאום את עוררה, והיחידים שנשארו עקבים לרעיונותיהם היו הקומוניסטים. המורים בכיתה היו לא פעם נכנסים אתנו לויכוחים פוליטיים, ואני הייתי היחידה ש' יצאתי נגד דיעותיהם שחיבבי את המבצע הצבאי. כולם היו נגדי. עזבתי את עינות

הגיע למסקנה כי חברות אחותו בבנק"י עלולה להפריע לו, ניסה לשכנע את עדינה במלים טובות שתעזוב את בנק"י. עדינה לא שוכנעה. "הוא לא האמין שלמעמד ה' פועלים יש כח לנצח במהפכה ולכן לא ראיתי שום אפשרות להתווכח איתו." סיכמה בפשטות ריטורית, "את בריית-המועצות הוא רואה כמדינה של ביטול החופש האישי." האב לא היה זקוק לשיכנוע ממושך. יחד עם נחום, פנה לפני שבועיים לעדינה באולטימטום: "או שאת עוזבת את התנועה, או שאכה אותך עד שתסיימי." כדי להמחיש לה מה בדיוק התכוון בדבריו, הנחית עליה כמה מכות בו במקום, פצע אותה באגזם החגורה. "תכתבי לי 50 פעם שאת עוזבת את התנועה!" דרש ממנה.

אמה של עדינה, לאה, התחננה בפני האב שיפסיק. אולם הוא לא נכנע, עזב את עדינה רק כשנפנה לספל באם שהתעלפה. עדינה ניצלה את ההזדמנות וגמלה אל אחת מחברותיה-לתנועה. שלושה ימים היתה מורלית חולה במיטת חברתה, אחרי טיפולו של האב. אחר-כך קמה והלכה למועדון ה"מפלגה לשמוע את הרצאות של מזכיר מק"י, צמחאל מיקוניס, על תולדות המפלגה. באמצע ההרצאה הופיע האב באולם, ניסה להוציא את עדינה בכוח. הבת התנגדה ללכת אחר, אם לא יבטיחו שלא יגע בה יותר לרעה. האב הבטיח שלא יתערב במעשיה.

הבת עדינה, שברחה ממשפחתה כדי לא לותר על רעיונותיה, מתחת לתמונת לנין, במועדון המפלגה בתלאביב.

ביום ראשון, כשחזר מהעבודה ניסה לרכך את ליבה בדברי נועם. "תראי, עדינה, אמר לה, 'אם תעזבי את התנועה אדאג שיהיה לך עתיד מאושר. דבר לא יחסר לך. אם לא, תגיד לי שלום ואין בינינו יותר דבר.' הוא נתן ארכה עד יום שלישי אחר-צהריים. אבל לא היתה לו סבלנות לחכות עד אז. ביום שני פנה אליה, ביקש את תשובתה. "אניני חושבת שאני צריכה לעזוב את ה' בית, אפילו אם אני נשארת בתנועה," ענתה לו עדינה. הוא החל להכותה. "לא הצלחנו לשבור את הקומניזם," קרא האב הנוזע, "אבל אותך נשברו! אכלא אותך בבית, לא תלמדי, עד שתסיימי!"

★ ★ ★ שרשרות נגד רעיונות

כ ? אותו זמן לא פסק האב מהמסירת על עדינה מכות וסטריות לחי. הכר' תה הלכה והתערפלה. היא עוד הספיקה לר' את האב נישא אליה כשבין שרשרת ברזל ומנעול. הוא קשר את רגליה ונעל את הדלת. כשיצא ניסתה עדינה לצאת ל' מרפסת הדירה דרך התריס. כששמע האב את הרעש, בא לחזר, שבר את התריס כדי שלא תוכל להימלט.

כל הלילה היתה מוטלת בחדר הנעול כשהשרשרת לוחצת על קרסוליה. האם הת' חננה שישחרר את עדינה, אך האב איים עליה שלא תתערב. "חכי, חכי", איים על עדינה גם נחום אחיה, "אני אביא גדרו חיילים מהחברים שלי ונהפוך את מועדונכם." למחרת הודיע האב כי הוא יוצא להביא שרשרות נוספות, לכבילת הידיים. האם היתה באותה שעה במטבח. עדינה שברה את שמשות הדלת, פתחה את הדלת וקפצה לחדר המדרגות. בעזרת המעקה דילגה במ' הירות על פני כל המדרגות, מהקומה הש' לישית. היא יצאה לרחוב, הגיעה בקפיצות לשדרות רוטשילד, זינקה למנוחת חולפת. ההורים סרקו את כל המקומות בעיר ששם היתה עדינה עשויה להימצא. הם חקרו את כל חבריה, אך העלו חרס. כי אלה קיבלו הוראה לא לגלות את מחבואה. רק כבשת אחר-צהריים יצאה עדינה מה' בית — כדי להשתתף בסמינר למדריכים, שהתקיים במועדון המפלגה. באמצע ההר' צאה הופיע האב, בלחית שני אחיה נכמה מחבריהם. הם דרשו את עדינה. החברים הקימו חומה צופה מסביבה. התפתחה מהר' מה. מישור טיפוש המשרה, ובני משפ' חת טובי הובלו ישר לבית הכלא.

כעבור יומיים שוחררו בערבות, וכעבור שלושה ימים נוספים גודע להם כי עורך-דין פישל הרצברג הגיש גזעם תביעה בשם הבת על תקיפה והתאבדות. בינתיים ישבה ה' משפחה בביתה ובכחה. לאה ושלמה טובי התאבלו על בתם כאילו היתה מתה. כאשר הובא האב לשחרור בערבות בפני שופט השלום יהודה טרייביש, ביקש ממנו טובי לתת הוראה למשטרה לחפש ולמצוא להחזיר לו את בתו. קצין המשטרה ביקש, לעומת זאת, למנוע מהאב לחפש את בתו. השופט שקל בדעתו, החליט לדחות את שתי הבקשות. אין להכריח את המשטרה לחפש, אולם אין למנוע זאת מהאב. הוא רק צריך לשבור את חומת השתי' קה של חבריה, ואחרי שיתחזרה לביתו להמ' שיק את הסימפוזיון הרציוני על רמה שלא תצריך את התערבות המשטרה.

במדינה

(המשך מעמוד 10)

היה זה כאשר למחרת היום רצו להחזיר לו לצריפו. אפרים פריש התנגד. "נתתי לכם מספיק כשהייתי צעיר כדי שתחזיקו אותי כשאני זקן וחולה." אולם הבנים סרבו לשמוע. הם אחזו בזקן ובעזרת שכנים סחבוהו למכונית. הם הביאוהו לפתח צריפו, זרקוהו שם כשהוא צועק ומתפתל מכאבים והסתלקו.

"הם לקחו ממני הכל," בכה השבוע פריש אחרי שלא אכל דבר במשך כמה ימים. "מלבד הדירה נתתי להם כסף ומג' רש של שני דונם, וגם את הצריף הזה הם הכריחו אותי לרשום על שמם. עכשיו זרקו אותי כמו כלב עלוב. הבן הגדול לא רוצה לספל בי מפני שנתתי לבת חזר אחד יותר משלו."

אבא פריש משכונת מחלול ממשיך לח' כות, משותק בצריפו, לחוק שיכירית את בניו לתמוך בו בחליו ובקנותו.

נוער

המדריך העקשן

52 הצופים התלאביביים, שעזבו השבוע את ראש-ההיקרה והתכוונו להגיע תוך שלו' שה ימים לטבחה על חוף הכינרת, לא היו במצב-רוח טוב. השרב הכבד עליהם והם נעסו על מדריכם עמוס אלני, שצעד במ' הירות רבה מדי.

"עצור קתא!" התחננו בפני המדריך ה' גוקשה, חבר קיבוץ שדה-בוקר, "רוצים ל' נות."

עמוס, הנוהג ללבוש מכנסיים קצרים גם בחורף, המשיך בדרך. "אנחנו נסדר אותך!" הבטיחה לו נערה שחורת-שיער.

"אתן לא מסוגלות," השיב לה אחד ה' צופים, "רק הבנים מסוגלים לסדר אותנו." עמוס חיך, הצופים זעמו.

0:1 לטובת הכנות. הועם הגיע ל' שיאו דחקא בסיום הטיוול. הצופים, תלמידי המחלקה השביעית בגימנסיה, דרשו מן ה' מדריך להתרחץ במימי הכינרת, אחרי ש' עברו את כל הדרך הקשה.

"כל הומן חשבנו רק על זה," הסביר אחד הצופים: "לולא המחשבה על הרחיצה בכינרת לא היינו מצליחים בכלל להגיע לכאן." ניסו לשכנע את המדריך העקשן, ש' הסתפק בתשובה קצרה וענינית: "לאו!"

הצופים המפונקים לא יכלו לסלוח לעמוס על החלטתו. המישה בחורים תפסו אותו בידי וברגליו, חיכו לצלם חובב שהנציח את המאורע והטילו את מדריכם עם בגדיו למים. "אתן ראות", הוציאו את לשונותיהם כלפי הכנות, "אנחנו סידרנו אותן, לא אתן." הכנות חיכו. כי עוד בדרך הספיקו ל' הטביע כנקמה את מקלט הסרטיסטור של המדריך במימי אחד הוודיות, הוציאו אותו מכלל שימוש.

משפט

בלי תשלום

אולמו הקטן של שופט השלום בנימין קורנגולד היה מלא עד אפס מקום. זה היה יום ההקראות. בזה אחר זה עלו הנא' שמם, הכריזו מודה באשמה או כופר בה, נידונו או הוזמנו להביא הוכחות. כאשר הגיע השוטר התובע לאחד התיקים האחר' רוגים, הסמיך, "כבוד השופט", אמר. "אין צורך להקריא את האשמה. הם מודים." דוכן הנאשמים התקרבו בצעד הססני צעי' רה וצעיר שחרחרים.

השופט עיין בחק שلفניו, חיך ושאל את השניים: "מה זה אתכם, האם לא היה לכם מקום אחר לעשות זאת?" השניים האדומים כסלק. הצעיר ענה ראשון: "אדוני, אנחנו עומדים להתחתן ובאמת שזה לא ענין של כסף." הוזג נתגלה עלידי שוטר מקור, שהפתיע מתנים אתבים על ספסל ציבורי ביפו. תחילה חשבו להאשים את הצעירה בשויל לונות ואת שניהם במעשה מגונה בפומבי. הצעיר יצא להגנת שמה השוב של נערתו. "זה לא היה בשביל כסף, בחיי", נשבע בפני השופט, "לא נתתי לה כלום, אנחנו חברים."

השופט בחן את שניהם, שמע שהוא פועל מאפיה והיא טבחית מסעדה. "חמש לירות כל אחד." פסק לבסוף, "ולהבא תחפשו לכם מקום אחר."

הצעירה דחפה את חברה במרפקה לשלם את הסכום לשופט. "משוגעת, את רוצה שהשוטר יראה שאני משלם?" לחש לה ב' ידעות.

הצעירה נאנחה, שלפה את ארנקיה, הניחה על שולחן השופט עשר לירות.